

LÁZÁR BENCE ANDRÁS

Az estéktől szép

Az estéktől szép minden. A sugárút,
egy fénylő oszlop, és az összes mondat.
Te meg az vagy, aki hiányok nélkül figyel,
ahogy feltöltik lassú menetben az utcákat.
Ez a végső pakolás. És nem tudod, hogy

az a férfi, aki bevásárol, abban a közértben
a legszélesebb sarkon, vajon kinek viszi a zsemlet,
kinek a tejet, hogy talán anyja van, vagy apja,
akit temetni kell. Nem tudod, ki az a férfi, akinek
gyűrű van kezén és nincs mellette senki.

Csak a részeg öregek hangos emlékeit
hallod, ahogy hiányok nélkül figyelsz, ahogy
lassú menetben feltöltik a céltalan mozgást,
és nem tudod kit temettek még aznap délután.

Mert ezektől az estéktől szép minden. A sugárút,
egy fénylő oszlop, és az összes mondat. Te meg,
az vagy aki vacsorát vesz egy gyorsbüfében,
tévét kapcsol és híreket hallgat.

A fura vég

Nem vagy te más, csak fekete szedervirág,
csak keserű szedertermés, és ha ez még nem
elég te vagy a tűző napban feketén a jégverés.
De a te melleid szűrő szederszirmok,
de a te combjaid éles szederágak,
de a te combjaid közt szederporzó
(hiába hát helye van a vágynak).

Nem vagy te más, felgyújtanám,
füstölnél a jégverésben, fekete füsttel
fekete szederszirmok, fekete szederágak,
fekete szederporzó égne és így múltna
el a minden csak úgy félig kéz a kézben.

Aztán elvinnélek innen, messze, otthagynálak
hadd vesszen, ami eddig volt is, mert nem
vagy te más, csak szűrő szedervirág, csak
szederporzó, csak fekete szederágak
(hiába hát helye van a vágynak).

Hiszen nincsen tavasz, nyár meg ősz se
többet, hiszed nem hiszed most már nekünk
csak a tél jöhet, és hát így a tél is, hogy múltna
el mégis meg az élet, kellenél, de nem így félig
készen, kellenél, de értsd meg egészben:

a szirmok, a porzó meg az ágak
(hiába hát helye van vágynak)
a tüske, a termés és ha még nem elég:

hiába hát te vagy itt a fura vég.

Az vagy, aki egy nő miatt

A fehér lepedőt a lombokon.

Amikor vége van egy délutánnak
és ott állsz, ott, ahol, az vagy, aki
sírní kezd egy nő miatt. A fehér
lepedőt a lombokon.

Amikor vége van egy reggelnek
és az vagy, az, aki hajnalban ébred,
nem tudja melyik kereszteződés
maradt a saját, és a nő, aki miatt
az vagy, aki sírní kezd egy délután,
ott fekszik a paplanban, mint jégkristály.
A fehér lepedőt a lombokon,

képzeld most az utolsó békének,
amikor egy délután, vagy reggel
egy nő miatt, aki jégkristály, és
szobátok tiszta csend, saját
kereszteződéseidet elfelejted.
A fehér lepedő a lombokon,

a túl hideg, amihez kevés az ölelés,
és a szorítás túl kemény. A fehér
lepedő a lombokon, ez lesz az utolsó
béke, amikor az összes bűn kevés lesz,
amikor ami megmaradt csak annyi,
egy nővel, akit olvadni hagysz,
mint jégkristályt, mint

fehér lepedőt üres lombokon.

Exodus

íme hát se köd
se sűrű zivatar
fekete bőröd fénye
ha most égne
se vér se halott halak
fekete bőröd
felett-alatt
se horog se szák
születne tán
egy messiás

hisz íme hát se köd
se sűrű zivatar
és ha most égne
és a fénye mint
a tenger meg a mélye
fekete hajad elterül
és végre
ez a földnek a fának
a kőnek a háznak
tengernek
a folyóknak
a halott halaknak
a gyerekeknek öregnek
életnek ha nevetnek
halálnak ha elvesznek
fekete bőröd ha most
égne ez lenne a fénye

hisz íme hát se köd
se sűrű zivatar
se horog se szák
se halott kisbabák
sem a vér sem szenvedve
a születés csak a fénye
csak a fényed van
és a város a folyó
felett-alatt
nézd csak
hogy úsznak
most a halak
körbe-körbe
az élet csak így
lesz egészen görbe
meg a halál is
hisz fekete fényed világít
és nincs más se hely se haza
ezért jöttél így jöttél
hát maradj
mert nincs
se köd se
se sűrű zivatar
se horog se szák
tán így születne
tán így a közös
a messiás

